

Arrest

nr. 297 927 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

X

X

X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DHONDT, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 maart 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.07.2021 werd ingediend door :

M., H. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxxx)

Geboren te Jerevan op (..)

+ echtgenote

M., H. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxxx)

geboren te Jerevan op (..)

+ minderjarige kinderen

M., H. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxxx)

geboren te Jerevan op (..)

M., L. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxxx)

geboren te Bonn op (..)

M., M. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxxx)

geboren te Wipperfürth op (..)

nationaliteit: Armenië

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit administratief van dossier van betrokkenen blijkt dat ze voor het eerst op Belgisch grondgebied aankwamen op de datum van 10.12.2018 na een negatieve beslissing omtrent een asielprocedure in Duitsland. Betrokkenen dienden tweemaal een aanvraag tot gezinshereniging in met name op 10.12.2018 en 01.07.2019. Deze aanvragen worden respectievelijk op 07.06.2019 en 17.10.2019 geweigerd en gaan gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op datum van 01.07.2019 en 28.10.2019). Betrokkenen dienden op 04.11.2019 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 04.03.2021 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure – namelijk één jaar en vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren in de onmogelijkheid te zijn om terug te keren naar hun land van herkomst zonder hun veiligheid en de veiligheid van het gezin in gevaar te brengen. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar voorafgaande procedures. Betrokkenen beweren nog steeds gezocht te worden, vrezen een confrontaties met ‘deze’ personen en beweren met zekerheid geconfronteerd te worden met harde represailles. Betrokkenen vrezen voor hun leven wanneer ze naar het land van herkomst zouden terugkeren. Doch leggen betrokkenen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkenen voor hun veiligheid, confrontaties, harde represailles en leven vrezen, volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun VIB naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verder verwijzen betrokkenen dat ze in de onmogelijkheid zijn om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun eventuele plaats van oponthoud in het buitenland aangezien betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk

derde land. Bovendien beweren betrokkenen met geen enkel derde land een voldoende hechte band te hebben om zo'n niet precaire verblijfstitel te bekomen. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zouden toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien blijkt uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het VFS global contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post ('postal application') kunnen worden verstuurd (deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier). Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.

Betrokkenen beroepen zich op het artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat ze in het land van herkomst niets of niemand meer hebben om op terug te vallen en ze over geen enkele plaats of familie beschikken waar ze veilig zouden kunnen verblijven in afwachting van de beslissing. Betrokkenen verwijzen naar het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die hun beweringen kunnen staven. Het blijft bij blote beweringen. Betrokkenen leggen tevens geen bewijzen voor dat niemand van hun familie of vrienden niet langer woonachtig zouden zijn in Armenië en dat ze daarbij niet veilig zouden kunnen logeren. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar ze voor een korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 en 20 jaar in Armenië. Bovendien verklaarde betrokkene mevrouw M., H. (...) in haar interview in het kader van haar VIB dat beide ouders en twee broers nog in Armenië verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet veilig bij deze familieleden (tijdelijk) kunnen verblijven en dat deze niet voor hen zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Daarnaast beweren betrokkenen dat ze in de onmogelijk zijn om de terugreis naar Armenië te bekostigen en daarna terug te keren naar België. Ze beweren niet te beschikken over het nodige geld om hun verblijf in Armenië te kunnen financieren. Dit kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het is wederom aan betrokkenen om ook hier op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die hun bewering kunnen staven. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer ze binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Daarnaast beweren betrokkenen dat het niet evident is in Armenië om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Betrokkenen leggen geen concrete bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat ze, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen te leveren. De loutere vermelding van deze elementen volstaan niet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheden.

Betrokkenen verwijzen naar de scholing van hun kinderen en dat ze het risico lopen een schooljaar te verliezen indien het gezien zou moeten terugkeren om de aanvraag in het land van herkomst te doen. Betrokkenen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State (cfr. RvSt nr 73.025 dd 9 april 1998 en nr 73.041 dd. 10 april 1998). Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvonden in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst en dat ze hierdoor een jaar zouden verliezen. Immers behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een

gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het is tevens in het belang van de kinderen dat ze de administratieve situatie volgen van de wettelijke vertegenwoordigers, hun ouders. Betrokkenen verwijzen naar de situatie in Armenië, de berichten omtrent terreur en geweld en de oorlog met Azerbeidzjan waardoor dagelijks mensen verdwijnen en sterven in Armenië. Betrokkenen vrezen het slachtoffer te worden van hun persoonlijke conflicten en aanhoudende oorlog met buurland Azerbeidzjan. Betrokkenen beweren in Armenië niet beschermd te worden door politie en overheid. Betrokkenen verwijzen naar de naspeuringen van vluchtelingenorganisaties, waaruit gebleken is dat teruggestuurde vluchtelingen groot gevaar lopen. Doch leggen betrokkenen geen concrete persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Wederom is het niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zijn, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van een bewijs dienen te leveren. De loutere vermelding van deze elementen volstaan niet om aanvaard te kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat beiden inmiddels werk gevonden hebben en dat ze sinds aankomst in België onafgebroken een job hebben. Dit kan niet worden aanzien als buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan tijdens hun gezinsherenigingprocedures en zolang de asielpcedure niet was afgesloten. Zij hadden enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de VIB werd afgesloten op 04.03.2021, is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen. Daarnaast staat het betrokkenen vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post op basis van hun arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Verder beroepen betrokkenen zich op een permanente inbreuk op het gezinsleven. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale/sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun familie/vrienden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in zijn land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun familie/vrienden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Tenslotte wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen gehad hebben met justitie, ze een blanco strafregister hebben en ze tevens geen gevaar vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkenen geïntegreerd zijn in onze samenleving, dat betrokkenen behoorlijk Nederlands schrijven, de getuigenverklaringen, dat betrokkene goed Nederlands spreken, dat betrokken zeer gemotiveerd naar school gaan, dat betrokkenen zeer gemotiveerd een sterke leerlingen zijn, dat betrokkenen diverse taalcursussen volgden, dat betrokkenen een grote burgerzin hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 6 maart 2023 worden de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., H. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

+ minderjarige kinderen:

M., H. (..), geboren te Jerevan op (..), nationaliteit: Armenië

M., L. (..), geboren te Bonn op (..), nationaliteit: Armenië

M., M. (..), geboren te Wipperfürth op (..), nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen, genaamd M., H. (..), geboren op (..), M., L. (..), geboren op (..), M., M. (..), geboren op (..), niet. Immers, vermits betrokkene één van de ouders, de wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de minderjarige kinderen dat het de administratieve situatie van de ouders volgt. Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten

Naam, voornaam: M., H. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor haar partner, de heer M., H. (..) (R.R. xxxxxxxx) en de minderjarige kinderen M., H. (..), geboren op (..), M., L. (..), geboren op (..), M., M. (..), geboren op (..), werd er eveneens op 06.03.2023 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers, vermits betrokkene één van de ouders, de wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de minderjarige kinderen dat het de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tót overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.1. Eerste middel : Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : overschrijding van redelijke termijn

Doordat de bestreden beslissing pas genomen werd na een termijn van 20 maanden na de indiening van de aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke uitleg te geven.

Terwijl de vereiste van de redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde.

Zodat de bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk heeft overschreden.

Toelichting:

Verzoekende partij diende de betreffende aanvraag in op 23.07.2021. 20 maanden later, op 06.03.2023, werd beslist tot de onontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie omwille van het feit dat DVZ de mening is toegedaan dat er in casu geen sprake zou zijn van bijzondere omstandigheden.

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienen volgende aspecten te worden onderzocht:

❖ de complexiteit van de zaak: de Dienst Vreemdelingenzaken doet zichzelf inzake de zaak om: door te beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is geeft zij zelf te kennen dat zowel het onderzoek als de eruit voortvloeiende beslissing zeer eenvoudig zijn: men diende slechts na te gaan of er Volgens verzoekende partij kan een dergelijk onderzoek hoogstens een halfuur in beslag nemen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hiervoor klaarblijkelijk twintig maanden nodig, hetgeen schromelijk overdreven is en duidelijk de redelijke termijn schendt.

❖ het gedrag van de bestuurde: verzoekende partij oordeelt dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt: Verzoekende partij diende naar beste vermogen een aanvraag tot regularisatie in, Verzoekende partijen stelde dus alles binnen hun macht in het werk om de behandeling van de betreffende aanvraag snel te doen verlopen, en stelden geenszins enige vertragingsovernames. Zo werd hen verzocht een bijkomende storting uit te voeren ter betaling van de administratieve bijdrage. Verzoekende partijen hebben deze bijkomende storting uitgevoerd en overgemaakt aan DVZ binnen de 24 uur na ontvangst.

❖ het gedrag van het bestuur: het gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken is ontegensprekelijk in fout.

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de redelijke termijn overschreden heeft.

Het middel is gegrond.”

2.2. Waar de verzoekende partijen een schending aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de verwerende partij elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Rekening houdend met het feit dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn van iets minder dan 20 maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partijen tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat het

bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat de aanvraag ontvankelijk moet worden verklaard of dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan. (cfr. RvS 22 juni 2017, nr. 238.595; RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.2. Tweede middel : Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Doordat de bestreden beslissing het verzoek tot regularisatie afwijst omdat DVZ de mening is toegedaan dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die aan verzoekende partij de mogelijkheid verschaffen een regularisatieaanvraag in te dienen in België, en niet in hun land van herkomst.

Terwijl art 9bis §1 Vr.W. stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft...

Zodat de betrokken beslissing artikel 9bis §1 Vr.W. schendt.

Toelichting:

Bij de initiële regularisatieaanvraag dd. 23.07.2021 voegden verzoekende partijen meerdere administratieve documenten die toelieten om hun identiteit te verifiëren.

Vervolgens maakten verzoekende partijen op een zeer uitgebreide manier duidelijk waarom er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partijen zijn in eerste instantie helemaal geïntegreerd in de Belgische samenleving, zij hebben een hechte vriendenkring uitgebouwd met de mensen in hun omgeving.

Daarnaast hebben eerste en tweede verzoeker in al die tijd dat zij op het Belgisch grondgebied verbleven non-stop gewerkt.

De drie dochters gaan reeds jaren naar school in België, zijn hier opgegroeid, hebben hier hun vrienden en spreken enkel Nederlands.

Zij kunnen onmogelijk al deze zaken op het spel zetten voor een administratieve handeling die perfect vanop het Belgisch grondgebied kan plaatsvinden.

Vreemd genoeg ontvangen verzoekende partijen op 09.03.2023 een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van het feit dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt tevens geen rekening met het feit dat een terugkeer naar Armenië of Rusland voor een administratieve handeling heel de integratie van verzoekers teniet doet. Dit strookt niet met het belang dat DVZ hecht aan de integratie van vreemdelingen. Het is tegenstrijdig om enerzijds integratie als voorwaarde op te leggen voor heel wat verblijfsstatuten en anderzijds de reeds bereikte integratie van andere vreemdelingen teniet doen voor loutere administratieve handelingen.

De DVZ houdt tevens geen rekening met het feit dat de kinderen naar school gaan. Ze zijn ondertussen bezig aan hun 5e jaar in het Nederlandstalig onderwijs. Daarnaast lopen ze het risico een schooljaar te verliezen indien het gezin voor hun aanvraag zou moeten terugkeren.

De kinderen lopen dus al 5 jaar school in België, en kunnen zich niet meer voorstellen dat zij nog terug zouden moeten keren, daar zij hier een nieuw leven hebben opgebouwd.

Zij spreken (en schrijven) alleen Nederlands en zo goed als geen Armeens, en beschouwen onze taal effectief als hun moedertaal.

Zij hebben hier tevens vele vrienden.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin deze stelt dat de tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen, op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat is wél het geval wanneer die tijdelijke verwijdering blijvende gevolgen heeft, bijvoorbeeld omdat een tijdelijke verwijdering aan het kind van betrokkene een schooljaar zou kosten. (Cfr. RvSt, nr. 73.025 dd. 9 april 1998 en nr.73.041 dd. 10 april 1998)

Het is volgens verzoekers werkelijk disproportioneel om hen te verplichten terug te keren naar Armenië of Rusland gezien zij daar niets of niemand meer hebben. En dit terwijl artikel 9bis §1 voorziet in de mogelijkheid om de aanvraag tot regularisatie te richten aan de burgemeester van de gemeente waarin de vreemdeling verblijft.

Door dergelijk onlogische en zeer starre houding aan te nemen geeft de Dienst Vreemdelingenzaken de indruk zich een soort instantie te wanen die ten allen prijze dient te vermijden een positieve beslissing af te leveren, in plaats van het dossier op een wettelijke en correcte wijze te onderzoeken en een objectief gemotiveerde beslissing af te leveren. Zulks is niet correct.

Het middel is gegrond.”

2.4. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.3. Derde middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag vanuit België rechtvaardigen.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525). Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting:

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij verklaren de regularisatieaanvraag onontvankelijk omdat de aangevoerde elementen door verzoeker geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken.

DVZ Herhaalt meermaals dat een goede integratie an sich geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Echter, halen verzoekers niet enkel hun goede integratie aan als bijzondere omstandigheid. Het is de integratie in combinatie met het werk van eerste en tweede verzoekers, hun sociale banden, de school van de kinderen en het risico dat zij dit alles dreigen te verliezen bij een eventueel vertrek naar Armenië of Rusland.

DVZ stelt steeds dat het zou gaan om een tijdelijk vertrek maar specificeert niet ‘hoelang’ tijdelijk kan zijn. Het zou verzoekers en hun kinderen heel wat maanden tot een jaar of meer kosten tot hun terugkeer naar België. In die tijd zullen zij alles verliezen dat zij hier hebben.

Dit houdt voor verzoekers geen steek, in de hypothese dat verzoekers hun regularisatieaanvraag vanuit Armenië doen, zal tegen de tijd dat DVZ hun aanvraag beoordeelt, het grootste deel van hun motivering in de regularisatieaanvraag verloren zijn. Zo zullen eerste en tweede verzoekers hun werk verliezen, de meeste sociale contacten zullen verwateren, de kinderen zouden een enorme achterstand oplopen ten aanzien van hun medestudenten en andere vormen van integratie zullen niet meer kunnen worden verdergezet.

De motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing is dus manifest gebrekkig

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat niet correct werd aangegeven waarom de door verzoekende partij aangehaalde argumenten niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.5. In een vierde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.4. Vierde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing meet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag niet-ontvankelijk is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard, op basis van een gebrekkige motivering.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verblijven reeds sinds 2018 in België, 5 jaar lang en hebben zieh sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Zij kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partijen vragen zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat verzoekende partijen minstens een jaar nodig zullen hebben om aan een visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zullen krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partijen beschouwen hun woonst in Geraardsbergen als hun enige thuis, en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Daarnaast is het feit dat hij zijn werk of de toegang daartoe zal verliezen ook buitengewoon nadelig.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een ‘buitengewone’ inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in de vreemdelingenwet en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

Het lijkt er immers sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op criteria en de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag niet-ontvankelijk te moeten verklaren en verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het critérium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Dit middel is derhalve gegrond.”

2.6. Gelet op de onderlinge samenhang worden het tweede, derde en vierde middel samen behandeld.

2.7. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede en derde bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partijen niet in bezit is van (een geldig paspoort voorzien van) een geldig visum om regelmatig in België te kunnen verblijven en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.8. Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten aanvoeren tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.10. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.11. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partijen in hun aanvraag van 23 juli 2021 volgende elementen als buitengewone omstandigheden hadden aangehaald:

- zij beschikken niet over een niet-precaire verblijfstitel voor eender welk derde land om de aanvraag aldaar in te dienen noch hebben zij met enig derde land een voldoende band om dergelijke verblijfstitel te bekomen;
- artikel 3 EVRM: hun leven loopt gevaar bij terugkeer;
- zij verblijven nog steeds op legale basis in België en het zou onlogisch zijn dat zij alles in België in de steek zouden laten om een aanvraag in te dienen;

- zij hebben niets of niemand meer in Armenië om op terug te vallen;
- zij kunnen de terugreis naar Armenië niet bekostigen en om daarna terug te keren naar België;
- in Armenië is het niet evident om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken;
- de kinderen gaan naar school in België en riskeren een schooljaar te verliezen bij terugkeer;
- er heerst terreur en geweld in Armenië;
- angst om terug te keren en opnieuw slachtoffer te worden van persoonlijke conflicten en aanhoudende oorlog met Azerbeidzjan;
- zij hebben beiden werk en dreigen hun job te verliezen bij terugkeer naar Armenië;
- inbreuk op hun gezinsleven (woont in België wordt als thuis beschouwd en hun vrienden als familie).

Verder hebben de verzoekende partijen in aanvullingen op voormelde aanvraag nog benadrukt dat:

- zij een doorgedreven graad van integratie hebben en verwijzen zij nog naar hun lang verblijf.

2.12. De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle elementen die verzoekende partijen in hun aanvraag hadden aangehaald, heeft onderzocht en erover heeft gemotiveerd. Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om met concrete argumenten aan te tonen waarom de motieven in de eerste bestreden beslissing gebrekkig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.13. Verzoekende partijen herhalen evenwel slechts hetgeen zij reeds in hun aanvraag hadden aangehaald, met name hun integratie, het feit dat zij in België gewerkt hebben en dat hun kinderen hier zijn opgegroeid en naar school gaan doch zoals duidelijk blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij erop gewezen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf verhinderen omdat:

“Betrokkenen verwijzen naar de scholing van hun kinderen en dat ze het risico lopen een schooljaar te verliezen indien het gezin zou moeten terugkeren om de aanvraag in het land van herkomst te doen. Betrokkenen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State (cfr. RvSt nr 73.025 dd 9 april 1198 en nr 73.041 dd. 10 april 1998). Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst en dat ze hierdoor een jaar zouden verliezen. Immers behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het is tevens in het belang van de kinderen dat ze de administratieve situatie volgen van de wettelijke vertegenwoordigers, hun ouders.

(..)

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat beiden inmiddels werk gevonden hebben en dat ze sinds aankomst in België onafgebroken een job hebben. Dit kan niet worden aanzien als buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan tijdens hun gezinsherenigingsprocedures en zolang de asielpcedure niet was afgesloten. Zij hadden enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de VIB werd afgesloten op 04.03.2021, is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen. Daarnaast staat het betrokkenen vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post op basis van hun arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Verder beroepen betrokkenen zich op een permanente inbreuk op het gezinsleven. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale/sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun familie/vrienden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in zijn land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun familie/vrienden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Tenslotte wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen gehad hebben met justitie, ze een blanco strafregister hebben en ze tevens geen gevaar vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkenen geïntegreerd zijn in onze samenleving, dat betrokkenen behoorlijk Nederlands schrijven, de getuigenverklaringen, dat betrokkene goed Nederlands spreken, dat betrokken zeer gemotiveerd naar school gaan, dat betrokkenen zeer gemotiveerd een sterke leerlingen zijn, dat betrokkenen diverse taalcursussen volgden, dat betrokkenen een grote burgerzin hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* tonen de verzoekende partijen met hun betoog geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst of gewoonlijk verblijf een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan het bestuur en menen dat de combinatie van hun integratie-elementen alsook de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is.

2.14. Ook waar zij wijzen op de scholing van de kinderen in België doen zij daarmee geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat niet blijkt dat de kinderen niet in het herkomstland naar school kunnen. Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de verwerende partij beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de kinderen hun scholing niet zouden kunnen verderzetten in het herkomstland of dat zij een schooljaar zouden verliezen. Dat hun kinderen *enkel* Nederlands zouden spreken en schrijven is, naast het feit dat verzoekende partijen dit als dusdanig geenszins als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald in hun aanvraag zodat zij dienaangaande geen motivering van de verwerende partij konden verwachten, hoe dan ook gelet op de gegevens die hun zaak kenmerken niet aannemelijk. Verzoekende partijen blijken immers pas sinds eind 2018 in België te verblijven toen zij reeds achtentwintig en vijfentwintig jaar waren. Hun moedertaal is bijgevolg niet Nederlands maar Armeens. Er kan aldus aangenomen worden dat zij met hun kinderen de moedertaal spreken thuis of minstens toch de beginselen daarvan hebben bijgebracht. Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat de kinderen geen enkele notie hebben van de moedertaal waardoor zij niet meer zouden kunnen aansluiten op het onderwijs in het herkomstland.

2.15. De Raad stelt verder vast dat de gezinseenheid van de verzoekende partijen niet verbroken wordt door de bestreden beslissingen nu geen van allen verblijfsrecht heeft in België. Zij hebben allen het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten en er zijn geen gegevens voorhanden waaruit kan blijken dat zij niet samen kunnen terugkeren naar het herkomstland. Er blijkt aldus geen inbreuk op hun gezinsleven. Het loutere feit dat zij hier vrienden hebben gemaakt, impliceert evenmin dat hun privéleven wordt geschaad. Zij tonen geenszins aan dat zij de contacten die zij hebben met vrienden of eventuele verwanten in België niet kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

2.16. Door voorts opnieuw te herhalen dat zij in Armenië niets of niemand meer hebben, laten zij de concrete motieven in de bestreden beslissing: *"Betrokkenen beweren dat ze in het land van herkomst niets of niemand meer hebben om op terug te vallen en ze over geen enkele plaats of familie beschikken*

waar ze veilig zouden kunnen verblijven in afwachting van de beslissing. Betrokkenen verwijzen naar het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die hun beweringen kunnen staven. Het blijft bij blote beweringen. Betrokkenen leggen tevens geen bewijzen voor dat niemand van hun familie of vrienden niet langer woonachtig zouden zijn in Armenië en dat ze daarbij niet veilig zouden kunnen logeren. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar ze voor een korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 en 20 jaar in Armenië. Bovendien verklaarde betrokkene mevrouw M., H. (...) in haar interview in het kader van haar VIB dat beide ouders en twee broers nog in Armenië verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet veilig bij deze familieleden (tijdelijk) kunnen verblijven en dat deze niet voor hen zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf." volledig ongemoeid en slagen zij er dan ook niet in de desbetreffende motieven te weerleggen of kennelijk onredelijk te doen bevinden.

2.17. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat niet blijkt hoelang de tijdelijke terugkeer zal zijn, wijst de Raad erop dat de verwerende partij gemotiveerd heeft dat het gaat om een "eventuele" tijdelijke terugkeer en het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Het is geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn of nog, hoelang de tijdelijke terugkeer zal duren. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen - als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partijen beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen. De verzoekende partijen zijn nooit toegelaten tot verblijf in België. Het is niet omdat zij een privéleven in België zouden gecreëerd hebben tijdens een precair verblijf, dat de verwerende partij die geconfronteerd wordt met een *fait accompli*, hen een verblijfsrecht zou moeten toekennen op grond van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/ Nederland (GK)* § 103). Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hen de verdere uitbouw van dit leven in het herkomstland. Zoals de verwerende partij gemotiveerd heeft kunnen verzoekende partijen gelet op hun illegale verblijfsstatus in België niet werken - wat anders is in het herkomstland - en kunnen de kinderen ook in het herkomstland naar school. De sociale contacten die zij hier zouden hebben opgebouwd kunnen de verzoekende partijen ook vanuit het herkomstland onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Verzoekende partijen maken ook geenszins aannemelijk dat een eventuele tijdelijke terugkeer naar het herkomstland elke integratie in België zou teniet doen.

2.18. Anders dan wat verzoekende partijen voorhouden, kan uit de omstandige motivering waarbij ingegaan wordt op de specifiek door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen, niet blijken dat een arbitraire of gestandaardiseerde beslissing werd genomen of dat de verwerende partij zich blind zou staren op criteria, temeer artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria voorziet. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich tot de herhaling van de elementen uit hun aanvraag en tot vage beweringen. Hiermee tonen zij niet aan dat de motivering van de verwerende partij gebrekkig of kennelijk onredelijk is. Immers, het loutere feit dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de verwerende partij toont niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zouden zijn genomen. Verzoekende partijen geven in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de verwerende partij werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval tonen verzoekende partijen met hun kritiek niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid, of dat zij daaromtrent niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.19. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van

toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

2.20. De middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor is besproken, kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER